

Театъръ Роза Попова

И веднага новия директоръ-режисьоръ замѣня стария съ фалшивъ патосъ репертуаръ — съ нови, съвременни и класически пиеси. Вмѣсто Люкрециятъ слага Медея, срещу Кулата Нелъ — Нора, — вмѣсто Двамата унтер офицери — Родина — и срещу Искреното приятелство — Фаустъ.

Какъвъ замахъ, каква смѣлость, какво дръзко новаторство!

Разкриване на нови хоризонти!

И за да въведе публиката въ тоя съвсемъ новъ за нея репертоаръ — Роза Попова придружава своитѣ спектакли съ *художествени разбори* на произведенния, четени отъ извѣстни наши литератори.

Нѣщо подобно азъ видѣхъ преди 14—15 години въ Парижъ — въ държавния театъръ Одеонъ.

А у насъ преди повече отъ 25 години!

Обиколила веднѣжъ и дваждъ провинцията — повдигнала невѣроятенъ интересъ къмъ себе си и изкуството — младата трагичка идва въ столицата и играе въ циркъ България, Летния Люксембургъ и Славянска беседа — при най-голѣмо стечение на столичното общество. Тукъ Роза бива обсипана съ цвѣтя, възторзи и любовъ. Най-високия елитъ на софийската публика е въ възхита отъ нея. А следъ едно отъ представления на Нора — скоро завърналата се отъ Петербургъ Адриана Будевска поздравява най-възторжено Роза Попова, неочакаала да види „такава“ артистка въ България, особено пъкъ *такава изпълнителка на Нора!*

Следствие на всичко това, публика и критика заговарятъ въ единъ тонъ за тази „единствена наша трагичка“ — че тя не бива и не може да стои извънъ държавния театъръ, а трѣбва да заеме мѣстото на най-блѣскава премиерка въ него. И наистина, тя влиза въ Сълза и Смѣхъ и внася нова струя, новъ пулсъ, оживителенъ нервъ — обновила репертуара и артистическитѣ мусили. Критиката, вяла и анемична до тогава, се оживѣва и подпреснява. Д-ръ Кръстевъ, Кандидъ — Миларовъ, Д-ръ Н. Петковъ — Мефисто, Сигурдъ — Буберовъ и др. измѣрватъ